

Colecția: **ESOTERICA**

Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOERESCU, DAN-SILVIU

Atlantidele României și alte locuri încărcate de magie din istoria noastră : docu-drame și mituri contemporane însoțite de consemnări din presă / Dan-Silviu Boerescu. - București : Integral, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-304-7

94

© INTEGRAL, 2019

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-304-7

Atlantidele României și alte locuri încărcate de magie din istoria noastră

Docu-drame și mituri contemporane
însoțite de consemnări din presă
prezentate de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Sumar

Continentul pierdut – între legendă și adevăr istoric:
Atlantida, Mu, Lemuria, Kumari Kandam, Zealandia,
Kerguelen și alte teritorii acum înghițite de ape / 7

Mitologia Mării Negre între Potopul lui Noe
și Atlantida – Insula Serpilor, structurile submarine
de la Callatis și alte enigme ancestrale / 37

Vicina, Atlantida bizantină din Dunăre,
și secretele ei tulburătoare, apărute
de monstrul „Samca Samodiva” / 73

Ada Kaleh – insula misterioasă devorată
de ape la îndemnul lui Ceaușescu / 103

Geografie sacră – Țara Luanei,
„Poarta lui Dumnezeu din Munții Buzăului” / 125

Lămuriri bibliografice / 135

Continuentul pierdut - între legendă și adevăr istoric: Atlantida, Mu, Lemuria, Kumari Kandam, Zealandia, Kerguelen și alte teritorii acum înghițite de ape

Atlantida este aproape unanim considerată drept cea mai importantă legendă a umanității, autentificată în primul rând de relatarea celui mai important filosof al Antichității.

S-a spus despre Atlantida că este doar o poveste scrisă de Platon pentru a da o lecție de morală unei lumi grecești decadente. Deși descrierea sa este foarte amănunțită, subliniind înclinația lui Platon pentru cultul detaliului (confirmată și de multe alte scrieri ale sale) „probabil că nici acesta nu a putut anticipa impactul nemaipomenit pe care legenda insulei care găzduia cea mai avansată formă de civilizație a vremii sale avea să o aibă, nu asupra

unei generații, nu asupra unei epoci, ci asupra întregii istorii a Lumii, din momentul în care aceasta a început să fie așternută pe hârtie. După mai bine de 23 de veacuri, hîmera Atlantidei încă mai entuziasmează mintî strălucite, unii cercetători (deloc puțini!) localizând-o chiar pe tărâmuri românești...

Platon menționează pentru prima dată această insulă (sau fragment de continent scufundat în mare), oferind, în două dintre lucrările sale, o descriere atât de exactă a geografiei, culturii și istoriei insulei, încât până și cei mai sceptici dintre istorici au început să fie tot mai toleranți în privința mintilor romantice (și nu numai!) care se exaltau la gândul existenței acelei oaze binecuvântate, din care se spunea că s-ar fi născut însăși civilizația umană. Mai mult decât atât, autorul antic a susținut încă de la bun început veridicitatea scrierilor sale, autentificate cu precădere de descrierile minuțioase ale insulei. Discuțiile despre sursele lui Platon au avansat chiar și teoria conform căreia acesta s-a inspirat din explozia vulcanului Thera de pe Insula Santorini, care a marcat, cel mai probabil, sfârșitul puternicei civilizații minoice. Civilizația minoică a fost o civilizație din epoca bronzului care a apărut pe Insula Creta și înflorit din secolul al XXVII-lea î. Hr. până în secolul al XV-lea î. Hr. A fost redescoperită la începutul secolului trecut datorită activității arheologului britanic Arthur Evans. Will Durant face referire la civilizația minoică ca „prima verigă din lanțul european”. Se consideră că primii locuitori ai Cretei au venit pe insulă acum circa 128.000 ani, în timpul paleoliticului mijlociu. Cu toate acestea, până la începutul mileniului al V-lea î. Hr.

nu au existat semnele unei agriculturi avansate. Apariția acestei civilizații și perioadele de bruscă înflorire întrerupte de cataclisme rămân un mister. Termenul minoic în sine provine de la numele regelui legendar cretan Minos și a fost folosit pentru prima dată de arheologul englez Arthur Evans. Insula Creta este situată în extremitatea sudică a Mării Egee, mare împânzită de insule și situată între Grecia și Asia Mică. Insula are un sol relativ fertil, mai ales în Câmpia Mesarei, posedă zăcăminte de cupru, un element indispensabil civilizațiilor din epoca bronzului și este larg deschisă spre Mediterană, Grecia, Insulele Egeene, Orientul Mijlociu și Egipt. Este posibil ca civilizația minoică să fi fost rezultatul unei dezvoltări interne, dar este foarte probabil ca ea să fi fost stimulată de legăturile comerciale și culturale cu Asia Mică și, în măsură mai mică, cu Egiptul. Potrivit lui Homer, în Creta existau 90 de orașe. Cele mai importante erau: Cnossos, care controla partea de nord a insulei, Faistos, care controla partea de sud a insulei, Malia, care controla partea central-estică, Kato Zacros, care controla extremitatea de est și Chania, care controla partea de vest a insulei. Creta avea în jurul anului 1950 î. Hr. palate splendide, orașe mari și prospere, acestea fiind probabil rezultatul atât al producției pe scară mare a uleiului de măslini și a vinurilor, cât și ca urmare a comerțului practicat intens în zona de răsărit a Mării Mediterane. Minoicii erau un popor de origine ne-indo-europeană, fiind înruditi probabil cu populațiile din Anatolia. Cea mai veche dovdă a prezenței umane pe insula Creta datează din anul 7000 î. Hr., reprezentând rămasitele unei comunități agricole

neolitice preceramice. Grecii au păstrat în secolele ulteriorare memoria grandorii minoice, dar istoria acestei civilizații este învăluită în legendă. Conform celei mai cunoscute dintre ele, orașul elen Atena trimitea Regelui cretan Minos în fiecare an, drept tribut, tineri și fecioare, aceștia fiind sacrificați Minotaurovi, monstrul jumătate om, jumătate taur, din adâncul Labirintului. În cele din urmă, eroul atenian Tezeu omoară bestia și reușește să scape din capcana labirintică. Acest mit al Minotaurovi provine probabil de la realitatea sacrificării ritualice a tau- rilor. Singurii expuși pericolului erau acrobații, antrenați să execute salturi peste tauri, prințându-se de coarnele acestora. Frescele viu colorate, pictate pe pereteii palatului de la Cnossos, sugerează faptul că membrii societății minoice erau optimiști, relaxați și iubitori ai plăcerilor vieții. Se pare că populația era pașnică și se simțea în siguranță, deoarece palatele și orașele nu erau fortificate și secole de-a rândul soldații nu au purtat armuri.

După o dezvoltare mai puțin spectaculoasă în epoca neolică, insula Creta a devenit o zonă de mare înflorire a civilizației, o dată cu începutul epocii bronzului în jurul anului 2700 î. Hr. Civilizația minoică atinge maxima ei înflorire la jumătatea mileniului al III-lea î. Hr. (în jurul anului 2500 î. Hr.), când a crescut brusc nivelul de prosperitate al comunităților rurale, ca și cel al producției artizanale, reprezentată de obiectele de lux din piatră și metal. S-au detașat elemente ale unei civilizații proto- urbane și ale unor grupuri sociale privilegiate, dispersate în mai multe centre de autoritate incipientă care explică diferențele regionale multiple ale acestui orizont. Tehnicile

metalurgice originare din Ciclade au influențat metalurgia bronzului cretan și și-au făcut simțită influența până în nordul Greciei continentale. Obiectele din argilă și marmură s-au răspândit mult în afara sferei de influență.

Perioada mijlocie a început cu revolte sociale, pericole externe și migrații din Grecia continentală și Asia Mică. În acest timp, minoicii au început să stabilească colonii în Thera, Rodos, Melos și Kithira. În jurul anului 2000 î. Hr., s-a dezvoltat un nou sistem politic ce a fost stabilit în jurul unor persoane centrale cu autoritate concentrată – regii locali, suficient de puternici pentru a-și transmite din generație în generație puterea și pentru a-și-o manifesta prin mari construcții monumentale. Exploatau aria rurală ce le era subordonată. Tot în jurul anului 2000 î. Hr., apar și primele „palate”, indiciu sigur al ivirii unei noi și solide puteri centrale care stăpânea cel puțin trei așezări: Cnossos, Faistos și Malia. Primele palate mari au fost înființate ca expresie a revoluției urbane și au funcționat drept centre de putere pentru comunități, fiind clădiri cu etaje și scări de piatră, cu intrări monumentale, portice și săli ceremoniale, cu depozite și arhive. Se atestă existența atelierelor meșteșugărești în interiorul palatelor, elemente ce sugerează o societate similară cu cele ale Orientului Apropiat, structurată ie- rarhic în jurul unor regi locali care stăpâneau cu titluri de suverani teritoriul formațiunii cretane. S-a dezvoltat o administrație burocratică, care a pătruns în societatea minoică. Distincțiile între clase au creat o ierarhie socială și au împărțit oamenii în nobili, țărani și sclavi. În jurul acestor centre politice și sacre, se grupează o aristocrație

și o populație urbană formată din meșteșugari, negustori și mărungi funcționari. Dezvoltându-se prelucrarea metalelor și producția ceramicii la roata olarului, se confirmă ponderea meșteșugurilor independente în economia unei societăți în care existau ocupării secundare și terțiare. Schimburile intense la distanță, ca și palatele, au jucat un rol tot mai important. Agricultura a continuat să reprezinte domeniul prioritar al economiei. Apariția depozitelor de cereale și ulei în interiorul complexelor palațiale atestă acumularea produselor și funcția redistributivă a monarhiei cretane. După un început tumultuos, a urmat o perioadă pașnică și prosperă pentru minoicii care au continuat relațiile comerciale cu Egipt și Orientul Mijlociu. Au construit o rețea de drumuri pietruite pentru a conecta centrele culturale importante. Însă, palatele au fost distruse în 1700 î. Hr. de către forțe necunoscute de istorici. Sunt speculații cum că au fost distruse fie de un cutremur puternic, fie de invadatori din afara.

Palate mult mai spectaculoase au fost rapid reconstruite peste ruinele vechilor palate distruse. Este perioada când au fost construite palatele de la Cnossos, Faistos, Malia și Zakros. Orașele mici s-au dezvoltat în apropierea palatelor. Pentru prima dată, apar locuințe numite ulterior vile, ce au fost ridicate în mediul rural, și au fost modelate după palatele mari, cu facilități de depozitare, cult și ateliere de lucru. Ele par a fi centre mai mici de putere departe de palate, fiind casele proprietarilor bogăți. În această perioadă, apar evidențe ale unor unități administrative și economice pe insulă, indicând apogeul Cretei Minoice. Femeile jucau un rol puternic în societate,

iar artefactele de aur, sulitele și sigiliile indică existența unei clase superioare influente. Drumurile pavate au fost extinse pentru a conecta palatele și așezările majore, indicând activități de comerț extinse, în special cu Egiptul. De altfel, Minoicii dețineau flote puternice ce concurau cu cele ale Greciei Continentale în comerțul maritim.

Între 1627 și 1600 î. Hr., vulcanul Thera a erupt în Santorini, distrugând insula și așezările minoice de acolo. Tsunami-ul gigant a distrus orașele de pe coastă, cum ar fi Palaikastro, care a fost complet inundat. Cnossos în sine a fost distrus de un alt cutremur în 1375 î. Hr. Se crede că declinul civilizației minoice a fost datorat unei combinații de cutremure și războaie cu micenienii din Grecia continentală, care și-au extins și dezvoltat comerțul în Marea Mediterană imediat. După declinul civilizației minoice, locul i-a fost luat de cultura miceniană, reprezentată de ahei, care au fost primii indo-europeni ce au ocupat Creta.

O sursă posibilă a lui Platon este folclorul legat de Thera, care circula încă în Grecia, la mai bine de o mie de ani după producerea lui, transmis din generație în generație, bineînțeles cu adăugirile de rigoare, deoarece este puțin probabil ca trecerea unui timp atât de îndelungat să nu fi deformat în fel și chip adevărul istoric. Cele două opere platoniciene, Tiamois și Critias, dezvăluie, sub forma unei legende, secretele civilizației atlantilor. Cea de-a doua carte, Critias, rămasă neterminată, evocă momentul în care Zeus reunește zeii pentru a se sfătuvi cu aceștia cum să pedepsească trufia atlantilor. Ceea ce urmează poate fi doar bănuț: se pare că Zeus a